

Guillem Martínez

Psssss

La traducció al món dels adults del conte del Rei Despullat no mola. El nen, no es un nen, és el tonto del poble. I la gent no riu finalment del rei, sinó que riu del tonto del poble. De fet, el conte acaba en que porten el tonto al riu i li tiren pedres, i el Diari del Rei treu un editorial defensant valors de convivència davant els tontos del poble. El que ve a continuació són quatre meditacions sobre el Procés, el 9N o com es digui, tamisat pel punt de vista del tonto del poble, un marc intel·lectual amb el que, paulatinament i al llarg de la vida, m'estic identificant més enllà del que comença a ser decorós.

No crec que el Procés hagi existit durant un sol segon. Per suposat parlo del Procés un cop el va agafar el Govern i el va fer seu. Recordem, germans: el Govern Mas acabava d'efectuar les retallades més descomunals d'Europa —a escala, superiors a les de Grècia, un país normal, etc.—. S'havia significat també en el cultiu de la violència: havia atacat una acampada de tontos de poble a Plaça Catalunya i havia encetat la campanya Dóna Un Ull per Catalunya. Per un canvi cultural, era un Govern més del Sud que començava a erosionar-se pel naixement d'un nou tema, controlat i inexistent fins fa poc: la corrupció estructural. Era un govern contra les cordes. I a més, el pitjor de tot, era un Govern poc sexy. Havia confiat aquest negociat al tema Pacte Fiscal. I a la història de la Humanitat ningú no ha lligat amb ningú a porta freda tot encetant una conversa sobre Pacte Fiscal.

En caure de la mula i agafar com a seva una sol·licitud ciutadana, es convertia en el primer govern de l'Estat que feia seva una demanda social des de 2011, quan va començar el cicle de revolució democràtica amb el que els tontos de poble peninsulars ens vam identificar tant. I es va comprometre a fer un referèndum d'autodeterminació, que és com els tontos anomenem el Dret a Decidir. El Govern, un cop feta aquesta promesa, podia a) optar per la ruptura —l'autodeterminació, amb altres paraules, és una idea nascuda als escassos moments democràtics del s. XIX; tenia molt a veure amb democràcia i drets, és a dir, amb controlar, dividir, neutralitzar el poder d'un Estat central fort; aquell segle a Catalunya, els avantpassats dels tontos, van proclamar molts cops l'Estat; el meu favorit, el Cantó Lliure de la Bisbal, que aplegava tontos empordanesos—. També b) podia no fer res. O c) fer propaganda. Aquest matí a primera hora és difícil avaluar el que ha passat des de llavors, doncs el Govern, de fet, ha produït a), b), c).

No ha fet res. És a dir, ha elaborat el seu Procés amb seriosos problemes amb el calendari fixat. I —tatxan-tatxan—, ha elaborat un Procés que no finalitzaria —en cap moment, i en cap de les seves etapes viscudes— en una consulta. Ha estat, doncs, un Procés per a consum intern, un Procés per perllongar la vida de partits que no tenen una idea diferenciada d'altres grans partits del Règim.

Ha fet propaganda. El Procés governamental no hagués existit un sol segon sense propaganda. És a dir, no hagués existit amb control governamental / amb una premsa que hagués ponderat declaracions en absolut ponderades en cap moment. Ha estat un procés, vaja, modulats més aviat per persones que veuen vestits invisibles que no pas per tontos. Com a procés propagandístic, les coses com són, ha estat la pera. Per necessitats propagandístiques s'ha rebaixat el nivell de

la discussió —és a dir, el nivell del que és o no possible—. Absolutament. El debat, ha estat modulats pel Molt Il·lustre Col·legi de Tertulians —vaja, els autors del best seller *No vaig veure res en 23 anys*—, i a través de noves figures impensables fa quatre dies. Com ara les *nuriesfeliuettes* d'Òmmium o de l'ANC, equipades de sèrie per fer el discurs d'apertura del Festival del Càntic de Tiana, més que per parlar de democràcia i d'Estat. El resultat ha estat unir el Procés al Govern, i una hipotètica revolució democràtica dels tontos al Dret a Decidir tal i com el formuli el Govern. Si no veus el que assenyala el govern, vaja, és que ets tonto.

En tant que propaganda governamental, no s'ha parlat de drets —corregiu-me, tontos, però crec que és l'únic procés d'autodeterminació planetari on no s'ha parlat gens de drets—. Parlar de drets és important. De fet, l'única diferència entre el Règim i la revolució democràtica dels tontos rau en els drets, en ampliar-los o retallar-los, en reduir la democràcia actual o ampliar-la fins a la vida quotidiana. La gran obra propagandística governamental —Òmmium, ANC, en aquest sentit, han estat organitzacions governamentals; més que PAHs, han estat AVTs, amb agendes governamentals— ha consistit en reduir totes les demandes democràtiques a una, que al seu torn consisteix en una consulta —que no es faria mai—, no vinculant i que només serviria perquè dos governs negociessin. És molt poc. L'últim punt és un resum del que hem tingut els darrers 30 anys.

Sí, s'ha parlat molt sobre la llibertat. Però només sobre la llibertat de Catalunya. Els tontos no creiem que Catalunya sigui un personatge real, una senyora amb túnica, un pit fora, cara de cabrejada i una bandera a la mà. Els tontos mai veiem aquestes senyores. Pensem que Catalunya és una societat. I que la societat necessita quantificar i parlar de les seves llibertats. Al menys, els tontos ho necessitem. Com l'aigua. O com un tonto un tros de guix. Sobre el nivell de discussió: Junqueres, en un dels pocs moments —l'únic?— que ha parlat de drets i ha fixat quins són inalienables, no els va enumerar. Va dir que eren aquells que ens va donar, sic, Deu —espero, glups, que no es tractés de la deessa Kali—.

I sí, també pot haver ruptura. No és la idea governamental. Però és perceptible que, quan el 9N no passi res, alguna cosa haurà de passar. Sí, hi haurà molta propaganda —de fet, ja ha començat—. Però els cicles propagandístics, no duren molt. Que aquest hagi durat dos anys, de retallades de drets i de democràcia, ja és un rècord. Hi ha símptomes de cansament. Llavors podrem parlar de la realitat. De drets, de llibertats. Del fet que la UE i el Règim són els obstacles a qualsevol ampliació democràtica. I que si és cert que hi ha un Procés haurà de passar per ampliar la democràcia, enfrontar-se a la UE, i donar el punt final a aquest Règim terminal. I anar pensant com defensar-nos de l'Estat que fabriquem. Els Estats tenen, snif, feblesa pels tontos.

Perquè, psssss, el Règim, a Madrid i a Barcelona, està despullat. Ara, de fet, només tenen el Procés per cobrir-se.

[Font: [Directa](#)]